



Arrest

nr. 161 551 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 december 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekers tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 9 maart 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 9 juni 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) in de arresten nr. 62 904 en 62 905 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 8 april 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 5 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) aan eerste verzoeker.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten

naam: S., H. (...)

geboortedatum: (...)1974

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/03/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 09/06/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) »

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 5 juni 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) aan tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

+kinderen

S.A. (...)

S. Ar. (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

naam: K

voornaam: L. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/03/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 09/06/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 8 februari 2016 verwierp de Raad bij arrest nr. 161 550 het beroep ingesteld tegen de beslissing van 29 mei 2013 waarbij de gemachtigde de aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of vierde verzoeker, S. Ar, over de rechte vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van zijn beroep, gezien het verzoekschrift niet vermeldt dat zijn ouders optreden als wettelijke vertegenwoordigers.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechte betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door verzoeker betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich of verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf zijn beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van verzoeker ten tijde van het instellen van zijn beroep, met name meer dan 16 jaar en 10 maanden, is de Raad van oordeel dat verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad in te dienen.

Het beroep ingesteld door vierde verzoeker is ontvankelijk.

3.2 Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm die aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou in de weg staan.

De Raad wijst erop dat verzoekers een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM. Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereist een onderzoek ten gronde van het desbetreffende middel.

Zoals verweerder ook aangeeft, mag er immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Nu *in casu* in het verzoekschrift de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van het EVRM kan er niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling van de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoekster zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, lijdt mevrouw K. aan een posttraumatische stressstoornis, stress, onrust, nachtmerries en slapeloosheid.

Op 28/12/2010 heeft mevrouw K. een aanvraag 9 ter ingediend en op 31/01/2011 werd deze beslissing ontvankelijk verklaard.

Op 28/06/2013 werd de aanvraag 9 ter ongegrond verklaard en op 15/07/2013 werd een beroep tot nietigverklaring ingediend aan Uw Raad tegen deze beslissing.

Deze aandoening is zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van mevrouw K. en haar gezin.

Naar aanleiding van de problemen die de familie ondervond met de mensen uit hun land van oorsprong, vrezen zijn voor hun leven en die van hun gezin als zij naar huis worden gestuurd.

De medische situatie van mevrouw K. is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij er niet alleen slecht zal worden behandeld, maar ook een grote kans heeft om vervolgd te worden.

Bijgevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.V.R.M. door het feit dat mevrouw K. niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge van deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

Verzoekers achten de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd en menen dat de gemachtigde geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijke situatie van verzoekers vooraleer de bestreden beslissingen te nemen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, nu het CGVS en de Raad hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd en nu zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde zou hebben nagelaten rekening te houden met bepaalde elementen van het dossier, of dat hij zijn beslissing niet zou hebben gestoeld op een correcte feitenvinding. Waar verzoekers wijzen op de medische problematiek van tweede verzoekster en stellen dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, onrust, nachtmerries en slapeloosheid, wijst de Raad erop dat verzoekers op 23 december 2010 op basis van deze problematiek een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de arts-attaché tweede verzoekster zelf had onderzocht, heeft de gemachtigde deze verblijfsaanvraag op 29 mei 2013 ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd ondertussen op 8 februari 2016 verworpen door de Raad bij arrest nr. 161 550. Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen nieuwe medische elementen aan die de gemachtigde niet in zijn beoordeling van hun medische

verblijfsaanvraag zou hebben betrokken, en kunnen dan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde met de medische problematiek van tweede verzoekster geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers menen ook dat de bestreden beslissingen artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM schendt, omdat tweede verzoekster in haar land van herkomst een grote kans heeft om vervolgd te worden,

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, herinnert de Raad eraan dat verzoekers moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat het asielrelaas van verzoekers reeds werd onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen vormen de omzetting van het Vluchtelingenverdrag en van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming. De Raad wijst erop dat het asielrelaas van verzoekers als ongeloofwaardig werd beoordeeld door het CGVS en door de Raad, die respectievelijk op 9 maart 2011 en op 9 juni 2013 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers hebben geweigerd. Met hun summiere en ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat tweede verzoekster een grote kans loopt in het land van herkomst vervolgd te worden, kunnen verzoekers deze bevindingen van het CGVS en de Raad thans niet weerleggen. De Raad stipt daarbij aan dat de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM, en dat verzoekers nalaten te duiden welk verdergaand aspect van artikel 3 van het EVRM niet zou onderzocht zijn.

Waar verzoekers nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren in een medische context, namelijk omdat tweede verzoekster in haar land van herkomst niet redelijk verzorgd zou kunnen worden en omdat zij door gebrek aan behoorlijke medische zorgen zou kunnen overlijden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (cf. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergesorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het Hof geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. De Raad herhaalt dat tweede verzoeksters medische problematiek reeds werd onderzocht door de gemachtigde in het kader van de medische verblijfsaanvraag van verzoekers die op 29 mei 2013 op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en het beroep tegen deze beslissing bovendien door de Raad werd verworpen. Tweede verzoekster brengt thans geen elementen aan waarmee door de gemachtigde geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van die ongegrondheidsbeslissing van 29 mei 2013, en maakt het vereiste vergesorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van haar aandoening in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES